

הוא לא ידע. כי משמשו, מתוך כוונה טובה, עשה מעשה שמעמיד בספק את כל תכניותיו.

* היה זה כאשר שב המשמש מן השוק מושך מאחוריו את השור. בעודו צועד ברחוב העיר נקרה לפניו מוסלמי, שהשור השמן והמפוטם משך את תשומת לבו.

* "השור הזה", קרא המוסלמי לעבר המשמש, "האם הוא עומד למכירה?" "כמה תהיה מוכן לשלם בעבורו?" החזיר המשמש בשאלה. והמוסלמי נקב בסכום גבוה, כפול ממה ששילם הרב בעבור השור.

המשמש לא נזקק ליותר מרגע בכדי להחליט. המחשבות במוחו רדפו זו את זו. הלא רבי ניסים איננו סוחר שוורים, וגם איננו נוהג לגדל שוורים לשחיטה. ככל הנראה קנה את השור משום מחירו הנמוך. אם כן, אם אצליח למכור את השור ולהשיג על כך רווח נאה בעבור הרב. הלא אין ספק כי הדבר ישמח את לבו.

וממחשבה למעשה, המשמש הביע את הסכמתו לעסקה. המוסלמי שקל את מלוא הסכום על ידו של המשמש, והמשמש העביר לרשותו את השור, והמשיך ברגל קלה אל ביתו של הרב, ממתין בחוסר סבלנות לבואו של הרב מבית המדרש, על מנת לבשר לו על העסקה המוצלחת שעשה בעבורו.

הוא לא הבין בשום פנים ואופן מדוע. לשמע סיפורו, מקדירה עננה את פניו של רבי ניסים. "מה עשית?" ספק רבי ניסים כפיו, "מדוע מכרת את השור?"

לאחר מכן התעטף למשך כמה רגעים בהרהוריו, ולבסוף נענה ואמר למשמשו: "עוד תראה, כי השור שמכרת יגיע לכאן, אל ביתי, הישאר כאן ואל תזוז מן הבית כי עוד נכונה לך משימה בדבר שחיטתו, כאשר יחזור לכאן השור. הודיעני על כך."

* רבי ניסים נכנס לחדר לימודו, התיישב ליד השולחן והחל צולל בתלמודו. והמשמש, בהוראת הרב, יושב וממתין בחדר הסמוך לפתח הבית. במשך כמה שעות ישב כך, עד שלפתע פתאום הרעידה חבטה בדלת את לבו. הוא הציץ מן החלון בבהלה, ונדהם לגלות את השור, אותו מכר למוסלמי בבוקרו של יום, נוגח בדלת. שוב ושוב. ברגליים כושלות רץ לחדרו של הרב, לבשר על שובו של השור.

העלון לרפואת והצלחת אלעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shor for son" פתוח בימים: א - ה ...פלא 052-5079555

שיעורי לווין

לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דרחה" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ג מרחשון התשע"ז

1534

מתפללים

שבת ו' כסלו ה-תשפ"ה
פרשה: ויצא
הפטרה: ועמי תלואים

הדלקת נרות - 16:13
צאת השבת - 17:06
ר"ת: 17:37

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:14

ויצא	וישלח
5:26	5:32
5:33	5:39
6:27	6:32
11:31	11:34
11:56	11:59
16:35	16:37

Shor for son

סולם מהארץ לשמים

על הפסוק "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", אמר בעל התולדות רבי יעקב-יוסף: "סולם מוצב ארצה", עניו ושפל-רוח, מי שעדיין נמצא במדרגה נמוכה מאוד, אז אכן "ראשו מגיע השמימה".

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדוש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"כי רצו עבדיך את אבניה"

"ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר אל לבן שלחני ואלכה אל מקומי ולא רצו". רש"י אומר במקום: משנולד שמנו של עשו... משנולד יוסף בטח יעקב בהקב"ה ורצה לשוב". כח ההרב אינו מספיק במלחמה נגד אויביו, כי גם לעשו נאמר "ועל חרבך תחיה". שניים שנלחמים בחרב אין לדעת מי מביניהם יצא, אולם בידי יוסף יש כח נוסף, כח חלומותיו. יוסף יודע לחלום על שלטון גם כשזה רחוק. "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים". רק מי שהולם זוכה לשוב אחרי גלות ארוכה לארץ ישראל.

זהו גם סוד חלומי של יעקב, חלום הסולם. "ויחלם והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה...". חלום זה היה נחוץ ליעקב כדי שיוכל להאבק עם שרו של עשו, וכל מה שאירע לו מבלי להתייאש.

מודגש במדרשים רבים כי הסולם מסמל את הקשר בין הקב"ה וישראל. קשר זה מתקיים דוקא בארץ ישראל. הסולם מוצב לכיוון הארץ - הסולם יורד מן השמים לכיוון הארץ - לארץ ישראל. זאת הארץ שעליה אמר הקב"ה ליעקב: "הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה". זאת הארץ המקודשת מכל הארצות, זאת הארץ שניתנה לנו במתנה ע"י הקב"ה.

"ג' מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל, וכולן לא נתנן אלא ע"י יסורין, ואלו הן: תורה, ארץ ישראל והעולם הבא". שואל הרב חרל"פ: אם במתנות מדובר, מדוע לשלם תמורתן ביסורין? ומשיב, שמתנות אלו כל כך יקרות, שאפילו אם נשלם תמורתן כל הון שבעולם, לעולם הן תשארנה בגדר מתנה. יעקב הכיר במעלת המקום, חבבו ולקח דוקא מאבניו לישון עליהן. אמר על זה הכוזרי: "ואתה תקום תרחם ציון כי עת להננה כי בא מועד, כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו", זאת אומרת, שציון תיבנה רק אם וכאשר ישתוקקו אליה בני ישראל עד אשר יחוננו את אבניה ואת עפרה.

דורנו זכה להגיע למעמד זה, ציבור יקר משלם בדם כדי לחונן את אבני הארץ, ואף אחד לא יוכל להפסיק זאת, כי תשוקה זו בוערת בקרבנו ואנו נמשיך ובעזרת ה' נצליח ואז נזכה לבוא נוהל צדק והנאולה בארץ ישראל תושלם ותיכון לעד.

Shor for son

"וְהָיָה זֶרַעְךָ כְּעֶפֶר הָאָרֶץ"

כתב הגאון רבי אברהם סבע זצ"ל, ממגורשי ספרד, בספרו "צרור המור": זה סמלו וזה ייחודו של עם ישראל. הריהו כעפר הארץ, שהכל דורכים עליו, ורומסים אותו. ובסופו של דבר, כל רומסיו נופלים – והוא מכסה אותם, מעליהם...

ולכך מרמז מראה הסולם, שהוא מוצב ארצה, זה מצב ישראל בגלות. אך ראשו מגיע השמימה – בעת הגאולה הקרובה, במהרה, בימינו.

"לִקְחֵן יַעֲקֹב אֶת כָּל אֲשֶׁר לֵאבִינֵינוּ"

שאל הרב "בינה לעיתים" זצ"ל: כיצד יכולים היו לומר כי יעקב אבינו ע"ה לקח את כל אשר ללבן, והלא היו ללבן עדרי צאן רבים ביד בני לבן. והם עצמם אמרו "ומאשר לאבינו (כלומר מחלק מרכושו) עשה את כל הכבוד הזה".

ותירץ, שהתכוונו לומר שיעקב אבינו נטל מאביהם לבן, את כל עורמתו ותכסיסיו, התעמת עימו, וגם יכל לו – "לקח יעקב את כל אשר לאבינו", השתמש כנגדו בנישקו שלו...

"הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שׁוֹכֵב עָלֶיהָ"

כתב גאון עוינו מרן החיד"א זצ"ל: כשישראל הם בשפל המדרגה, ידעו כי הגיע שעתם לעלות מעלה מעלה. "הארץ אשר אתה שוכב עליה", מכלי כר וכסת, בתכלית העוני, הרי זה לאות כי "לך אתנגה ולזרעך".

וכן "והיה זרעך כעפר הארץ", כאשר ירדו ח"ו עד לעפר, אזי אין והיה אלא לשון שמחה, "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה", תעלה מעלה מעלה לרום המעלה. ובאור החיים הקדוש זצ"ל כתב, שלפני הגאולה ירדו לשער ה – נ – משערי טומאה, ומשם דייקא יעלו עד ל – נ – שערי בינה.

אמרו בתרגום יונתן בן עוזיאל: "חמשה ניסים נעשו ליעקב כאשר יצא מבאר שבע. הנס הראשון, התקצרו שעות היום ושקעה חמה שלא בעונתה. כי הנבואה ביקשה להתגלות לו. הנס השני, ארבע האבנים שהניח למראשותיו, מצאן בבוקר אבן אחת. הנס השלישי, האבן על פי הבאר, שכל הרועים היו מתכנסים כדי לחלצה מעל פי הבאר, גלגל אותה בידו האחת. הנס הרביעי, שהמים בבאר עלו לקראתו ונבעו מאליהם חוצה, והיתה הבאר נובעת מים כל השנים ששהה בחרן. הנס החמישי, שקפצה לו הדרך ובאותו יום שיצא – הגיע לחרן.

והגאון רבי מימון בן עטר זצ"ל כתב בספרו "טעמי המקרא", שלפיכך נכתב "וילך חרנה" במקום "וילך לחרן", שהאות – ה – רומז על חמשת הניסים הנזכרים.

"וְהָיָה ה' נִיֵּצֵב עִלָּיו"

כתב ה"אור החיים" הקדוש זצ"ל: "והנה ה' ניצב עליו" בפשוטו בראש אותו סולם. אך הכוונה גם לומר שה' ניצב עליו – על יעקב אבינו ע"ה, "האבות הן הן המרכבה" לשכינה.

"וְאוֹלָם לֹא שָׁם הַעֵיִר בְּרֵאשִׁיתָהּ"

לשם מה מספרת התורה הקדושה, שלבית אל קראו לזו? אלא, ביאר רבינו הרלב"ג זצ"ל, ביקשה התורה ללמדנו את מידת ההסתפקות במועט במקום להצטרך לטובת הבריות: למרות שהיתה שם עיר סמוכה, ושמה לזו, לא סר לשם יעקב אבינו לבקש אכסניה מרווחת, אלא שכב במקומו ושם אבן מראשותיו...

חובת הלב

דיני ההכנות לסעודות שבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

השחות הסכין לכבוד שבת

י. משחיוזין הסכין בכל ערב שבת, ולמדו כן מהפסוק (איוב פרק ה' פסוק כד) "וידעת כי שלום אהלך", והיינו שאם לא ישחיו הסכין ויתקשה לחתוך בה בשבת, יתבטל שלום הבית. ויש שלמדו כן מהפסוק (שמות פרק טז פסוק ה') "והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו", ותיבת "את" משמעה כמו את הפירה, שהוא כמו סכין, וכמו שנאמר (ישעיה פרק כ' פסוק ד') "לאתים ולמזמרות".

ואף בזמנינו שאין דרך להשחיו הסכנים בבית, טוב שישפשף הסכין בסכין אחרת, כדי שתהיה מושחת כראוי וראויה לחתוך בה בנקל, ויקיים בזה דברי חכמים הנ"ל.

טעימת התבשילים ביום ששי

יא. ראוי שיטעם מכל התבשילים שמבשלים בביתו לכבוד שבת, כדי שידע אם התבשיל טוב ומתוקן, או שצריך להוסיף לו מלח או תבלין. ורבינו האר"י ז"ל הפליג בשבח טעימת התבשילים בערב שבת, וכתב שהעושה כן זוכה לחיים עליונים.

ומכל מקום אין צריך שכל בני הבית יטעמו מהתבשילים, ודי בכך שאחד מבני הבית יטעם. [ואם רוצה לזכות בזה גם את בני ביתו, יתן לכל אחד לטעום מתבשיל אחר].

והטעם מן התבשיל בערב שבת, צריך לברך קודם לכן ברכת הנהנין, שהרי כוונתו גם לשם הנאת אכילה, לקיים המצוה לטעום התבשיל בערב שבת. ומכל מקום טוב שיכוין בדעתו בפירוש שכוונתו לשם הנאת אכילה. [ואם טועם מן התבשיל ופולט, כגון שהוא שרוי בתענית, אינו מברך על הטעימה].

ואם חל יום תענית עשרה בטבת בערב שבת, למנהג הספרדים ועדות המזרח, יטעם מעט מן התבשיל (כלי ברכה) ויפלוט. ולמנהג האשכנזים לא יטעם מן התבשיל. ומי שמתענה תענית יחיד בערב שבת כדי שיוכל לאכול בליל שבת לתיאבון, (עיין בשלהן ערוך סימן רמט סעיף ג'), יטעם מעט מן התבשיל ויפלוט אף למנהג האשכנזים.

ובערב שבת שאחר ראש חודש אב, וכן ביום עשירי באב שחל בערב שבת, מותר לטעום מתבשיל שיש בו בשר אחר הצות היום לכבוד השבת. וטוב להחמיר שיטעם (כלי ברכה) ויפלוט. [ולמנהג האשכנזים הנהגים להקל לאכול בשר ביום עשירי באב אחר הצות היום, ימתין עד אחר הצות היום, ויטעם כדרכו].

חובת הלב

טיבו של רב

רבי מאיר שפירא מלובליץ נכנס פעם לגביר אחד וביקשו לתמוך בישיבתו. בתוך הדברים ציין באוזניו, שיש בעת בישיבה המש-מאות תלמידים.

"המש-מאות תלמידים!!" הגיב העשיר בפליאה. "היכן ימצאו המש-מאות עדים שבהן יוכלו המש-מאות התלמידים הללו לשמש רבנים?"

חיך רבי מאיר שפירא ואמר: "רק המישה מתוך החמש-מאות יהיו רבנים. כל השאר יהיו בעלי-בתים שמבינים איזה רב צריכים לבחור..."